

kunne anbefale at behandle dette Lovforslag alvorligt. Jeg for mit Vedkommende kan ikke se, at der vil være nogensomhelst Ban- skelighed for ved at fremsætte vore forskjel- lige Anstuelser i forskjellige Retninger paa Basis af dette Lovforslag tilsidst at faae Noget frem, som vi Alle anerkjende for at være paatrængende nødvendigt. — Jeg kunde have lyst til, inden jeg sætter mig, at gjøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som igaar tog Ordet først ved Be- handlingen af denne Sag, og som efter min Mening ubelukkende tog denne Sag politisk, han begyndte politisk og hans hele Foredrag havde et politisk Anstrøg. I og for sig var dette Foredrag ikke Andet end et Løfte om, hvilke Herligheder der vilde komme, naar først den ulykkelige politiske Situation, som han nu er saa misfornøiet med, bliver bedre. Han karakteriserede jo strax i Begyndelsen af sit Foredrag, hvad der egentlig var Feilen, og nævnedes, hvad han ønskede der skulde rettes. Hvis dette blev rettet, lovede han os Guld og grønne Skove (Afbrydelse af Berg). Jeg beder om Forladelse; naar man vil læse Foredraget igjennem, vil man se, hvorledes det ærede Medlem sildrer varmt, hvad man skylder Kjøbenhavn for at tilfreds- stille dets Krav paa en stor Udvikling. Han sagde, at de 20 Mill. til Jernbaner i Virke- ligheden ikke vilde genere ham; han talte om Baner, som slet ikke foreligger her, om en Havnbane helt op til Toldeboden, han talte om Frihavn og Frilagere, kort sagt, han ud- viklede, hvad Kjøbenhavn i Virkeligheden trængte til; det var kun disse ulykkelige politiske Forhold, som forhindrede, at det kom i Gænge. Altsaa, han lovede, at det under forandrede Forhold skulde ske. Men det kunne vi ikke leve af; vi trænge til vir- kelig Næring og til, at vi snart faae denne Næring; disse Løfter kunne vi ikke leve af. Jeg havde nær sagt: kan man nu ogsaa stole paa dem? Det er netop Sagen; det er heller ikke saa ganske sikkert, at det vil ske. Jeg er tilbøielig til at sige som Tydskten: „Wer das glaubt, zahlt acht gute Groschen.“ Jeg vil hellere oversætte det: det vil blive svært dyrt at vente saa længe. For det Første er det ikke sikkert, at disse Løfter blive opfyldte, og indtil den Tid kommer, have vi virkelig Syn for Sagen for, at det bliver dyrere for hver Dag, vi vente dermed. Jeg tror, at det ikke er saa ganske sikkert, at denne Ulykkelig med Guld og grønne Skove, som under visse Forhold skulde op- rinde for os herhjemme, og som er saa ønskelig for vort Land og vor Frihed, virkelig da kommer. Jeg tror, det Nødtigste er, at

naar en Regjering har bygget paa Sagkund- skab, taget de bedste Kræfter, som ere at faae, og sat dem i Bevægelse og med virkelig Interesse for denne Sag forelægger den for Thinget, man da behandler den og ser at faae den gjen- nemført. Det kan godt være, at den, der i den Henseende bygger paa Fremtiden, kom- mer til at bygge paa Sand. Jeg ønsker ikke at vente, jeg anser det for en stor Feil, om Noget vil vente. Jeg skal slutte med at bede Thinget lægge Haand paa Bærket og behandle denne Sag.

Berg: Dette Lovforslag kom til os i en meget skrøbelig Forfatning, og Tilstanden er ikke bleven bedre under de Vægers Be- handling, som det har været undergivet heri Thinget. Ingen kan tilgavns slaa død Mand ihjel, saa jeg føler mig ikke opfordret til at komme ind paa Realiteten af dette Forslag; dets Skæbne er sikkert nok for denneinde under de nuværende Forhold. Jeg ønsker blot at gjøre et Par enkelte Bemærkninger om Noget, jeg ikke har hørt, og om Noget, jeg har hørt. Jeg var ikke tilstede, da den høitærede Indenrigsminister talte, jeg tror heller ikke, at det har saa stort at sige; der kunde dog mulig have været en eller anden Ytring imod mig, som jeg af almindelige Hensyn vilde have besvaret, men det skal jeg nu lade ligge. Jeg skal kun berøre en enkelt Bemærkning af mig, som den høitærede Mi- nister omtalte, og hvorved han maa have misforstaaet mig, hvilket jeg ønsker berigtiget. Den meget ærede Minister skal have opfattet mig saaledes, som om jeg ved at tale om Dele af dette Lovforslag som kun delvis statslige havde dertil henført Udvidelsen af Hovedbanestationen. Jeg har tvertimod sagt lige det Modsatte. Jeg erkjender fuldt ud, at Udvidelsen af Hovedbanestationen, den Station, hvor de tilsvøbende Baner ende, er en Stats sag, lige saa godt her ved Kjøben- havn som andre Steder i Landet. Jeg skal i den Henseende henvisse til mine tidligere Udtalelser; jeg ønsker ikke, at denne Mis- forstaaelse skal staa. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) be- gyndte jo meget høitidelig med at udtale sig imod den forsynede Partipolitisk, som ikke en gang vilde fremme en saadan Sag, og han satte den i Forbindelse med min Stilling til Sagen og mine Udtalelser. Jeg giver ikke det ærede Medlem Lov til at stemple mine Politisk saaledes uden Modsigelse. Jeg gad gjerne vide, hvad det ærede Medlem har udrettet og vil udrette med sin, som han ønsker, det skal kaldes, langsynede Partipoli- tik. Maa ske det ærede Medlem og hans lille Mindretal her i Thinget nu efter Nytaar